

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.561 van 29 november 2016
in de zaak A. 216.444/XIV-36.562**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Catherine Van Cutsem
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 89
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 juli 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 147.395 van 8 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.478 van 26 augustus 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 mei 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gerald Gaspart, die *loco* advocaat Catherine Van Cutsem verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt België binnen op 28 april 2014 en dient dezelfde dag een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 3 november 2014 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

Verzoeker tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 5 december 2014. Met een arrest van 8 juni 2015 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van het recht van verdediging.

Verzoeker voert aan dat artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet zijn geschonden omdat in het bestreden arrest geen melding wordt gemaakt van de aanvullende nota en de stukken die hij ter terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft neergelegd, zoals in het proces-verbaal van de terechtzitting nochtans wordt vermeld. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat met die nota en stukken rekening is gehouden, noch waarom er geen rekening mee is gehouden. In punt 2.2 van het bestreden arrest wordt verwezen naar vijf artikels die bij het verzoekschrift waren gevoegd, terwijl verzoeker een rapport en vier artikels bij het verzoekschrift had gevoegd en ter terechtzitting een kopie van een klacht en vijf artikels had neergelegd met zijn aanvullende nota. Uit de algemene verwijzing in punt 2.3.3 van het bestreden arrest naar “internetartikels” kan volgens verzoeker niet worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft gehouden met de vijf bij de aanvullende nota gevoegde internetartikels die ertoe strekten de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaald in de hoofdstad Kabul, waar verzoeker woonde, te actualiseren. In het bestreden arrest wordt ook nergens verwezen naar de kopie van de klacht die bij verzoekers aanvullende nota was gevoegd. Verzoeker is derhalve van oordeel dat uit het bestreden arrest niet kan worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde stukken in overweging heeft genomen. Verzoeker vindt het ook opmerkelijk dat in

het bestreden arrest geen melding wordt gemaakt van de aanvullende nota die de verwerende partij op 12 mei 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bezorgd en dat niet wordt verwezen naar de inhoud van het bij die nota gevoegde stuk.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat de beoordeling van de stukken uit het administratief dossier tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter behoort, dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet vermog die beoordeling over te doen en dat een “miskenning van de stukken van het administratief dossier” in die zin niet kan worden ingeroepen als cassatiegrond.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze het recht van verdediging zou zijn geschonden.

De verwerende partij vervolgt dat de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet voorziene jurisdictionele motiveringsplicht het karakter heeft van een vormvereiste. Zij is van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk, al dan niet op impliciete wijze, rekening heeft gehouden met alle door de partijen ingediende stukken. Zo geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.3.1 van het bestreden arrest te kennen dat rekening werd gehouden met het volledige rechtsplegingsdossier. Daartoe behoren zowel het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota van 20 mei 2015 als de nota van 7 januari 2015 en de aanvullende nota van 12 mei 2015 van de verwerende partij. Dat al deze stukken niet individueel worden vermeld in het bestreden arrest, betekent volgens de verwerende partij niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ze, samen met de erbij gevoegde informatie, niet in zijn beoordeling heeft betrokken. Anders dan verzoeker voorhoudt, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de algemene verwijzing naar internetartikels in punt 2.3.3 van het bestreden arrest duidelijk aan dat het geheel van verzoekers informatie, zowel het rapport en de vier internetartikels bij het verzoekschrift als de vijf artikels bij verzoekers aanvullende

nota, geen afbreuk doet aan de analyse in de aanvankelijk bestreden beslissing omdat de verschillende internetartikels waaruit verzoeker citeert hetzij geen betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in Kabul (veeleer op de provincie Paktia of op Afghanistan in het algemeen), hetzij erop wijzen dat het geweld van de Taliban vooral is gericht op specifieke doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd, hetgeen eveneens blijkt uit de analyse door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verwerende partij besluit dat verzoekers stukken niet van aard zijn om een ander licht te werpen op de appreciatie van de veiligheidssituatie in Kabul in de aanvankelijk bestreden beslissing en dat het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Al merkt verzoeker terecht op dat in het bestreden arrest niet wordt verwezen naar de kopie van de bij zijn aanvullende nota gevoegde klacht, de verwerende partij meent dat dit stuk op zich niet tot een andere beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben geleid. Het betreft slechts een kopie en dus een gemakkelijk te vervalsen document zonder bewijswaarde. Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt dat dit stuk niet wordt ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. De verwerende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan weigeren bewijswaarde te geven aan stukken wanneer deze onvoldoende garanties bieden qua authenticiteit, hetgeen te dezen het geval is, zoals blijkt uit de in het rechtsplegingsdossier opgenomen COI Focus “Afghanistan. Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013. Met het overleggen van de kopie van de klacht komt verzoeker enkel tegemoet aan de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat het eigenaardig is dat verzoeker daarvan geen document zou hebben en het bijgevolg niet zou kunnen voorleggen. De verwerende partij is van oordeel dat het overleggen van de voornoemde kopie geen afbreuk doet aan de vaststelling in het bestreden arrest dat het evenmin aannemelijk is dat verzoeker na het indienen van de klacht meteen terug naar zijn kantoor ging terwijl de Taliban op de hoogte waren van zijn werkplaats, temeer daar de Taliban verzoeker hadden verboden ook

maar iemand in te lichten over hun bezoek. Gezien de pertinente motivering in de aanvankelijk bestreden beslissing omtrent de bewijswaarde van Afghaanse documenten, toont verzoeker niet aan op welke wijze een onderzoek naar de authenticiteit van zijn documenten een ander licht zou werpen op de beoordeling van de asielaanvraag.

De verwerende partij besluit dat de voormelde vaststellingen, gekoppeld aan de vermelding van verzoekers aanvullende nota en stukken in het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 mei 2015, aantonen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft gehouden met alle stukken uit het rechtsplegingsdossier.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat hij, anders dan de verwerende partij voorhoudt, geen nieuwe beoordeling van de stukken uit het dossier vraagt noch een miskenning inroept van stukken uit het dossier.

Verzoeker laat gelden dat het recht van verdediging het recht inhoudt om de door de verwerende partij ingediende stukken tegen te spreken. De verwerende partij heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een nota ingediend met een stuk over de veiligheidssituatie in Kabul in september 2014 en verzoeker heeft ter terechtzitting een aanvullende nota met zes stukken overgelegd om de inhoud van het voornoemde stuk van de verwerende partij tegen te spreken. Verzoeker is van oordeel dat hem met het bestreden arrest het recht is ontnomen om de door de verwerende partij ingediende stukken tegen te spreken vermits verzoekers stukken niet in overweging zijn genomen en dat dit een schending van het recht van verdediging vormt.

Enkel het aanhalen in het bestreden arrest van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, komt volgens verzoeker niet tegemoet aan de jurisdictionele motiveringsplicht. Die bevoegdheid moet worden

uitgeoefend in de specifieke zaak en er moet een antwoord worden gegeven, rekening houdend met de ingediende stukken.

Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest een deel van de ingediende internetartikels vermeldt. Er is geen verplichting om de ingediende stukken te vermelden voor zover de motivering er impliciet of expliciet een antwoord op biedt. Indien de stukken worden vermeld, mag echter worden verwacht dat dit volledig gebeurt omdat op die wijze wordt meegedeeld dat de stukken werden betrokken bij de beoordeling van de zaak. Derhalve ontstaat twijfel of de door verzoeker overgelegde maar in het bestreden arrest niet vermelde stukken bij de beoordeling van de zaak werden betrokken. Verzoeker had in het verzoekschrift tot beroep aangehaald dat de informatie van de verwerende partij niet actueel was, waarna de verwerende partij een update van 26 september 2014 heeft ingediend. De verwijzing naar die update in het bestreden arrest vormt geen expliciet of impliciet antwoord vermits verzoeker ter terechtzitting recentere informatie heeft bijgebracht, namelijk vijf persartikels uit de periode van 18 februari 2015 tot 17 mei 2015. Verzoeker besluit dat de algemene verwijzing in punt 2.3.3 van het bestreden arrest niet kan volstaan als motivering omdat de overgelegde stukken onvolledig worden vermeld en de update van de verwerende partij van 26 september 2014 wel wordt vermeld zonder de recentere informatie van verzoeker in overweging te nemen.

Wat betreft de kopie van de klacht vraagt de verwerende partij een beoordeling van de grond van de zaak door de Raad van State met het argument dat dit stuk hoe dan ook niet tot een andere beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had kunnen leiden. In het bestreden arrest wordt slechts vermeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas en dat de overige “in het verzoekschrift aangehaalde argumenten” niet verder moeten worden onderzocht, maar er wordt geen uitspraak gedaan over de kopie van de klacht en of deze de geloofwaardigheid van het asielrelaas al dan niet kan staven. Niet de argumenten van de verwerende partij zijn van belang, wel de vraag

waarom in het bestreden arrest geen melding wordt gemaakt van de neergelegde kopie of waarom er geen rekening mee wordt gehouden.

Beoordeling

7. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

8. Het wordt niet betwist door de partijen en het blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de verwerende partij op 12 mei 2015 een “aanvullende nota” met een stuk heeft ingediend en dat verzoeker ter terechtzitting een “bijkomende nota” met stukken heeft ingediend. Deze laatste nota met stukken wordt ook uitdrukkelijk vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 mei 2015.

Vooraan in het bestreden arrest wordt vermeld dat “de nota met opmerkingen en het administratief dossier” is gezien en dat “de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat [...] en van attaché [...], die verschijnt voor de verwerende partij”, zijn gehoord. In punt 2.2 van het bestreden arrest worden vermeld als stukken bij het verzoekschrift “5 artikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder” en bij de verweernota “een update COI Focus, Afghanistan, veiligheidssituatie in Kabul-stad, september 2014”. Andere geschriften of stukken van de partijen worden niet vermeld. De verwerende partij merkt terecht op dat de jurisdictionele motiveringsplicht niet inhoudt dat alle stukken in het bestreden arrest moeten worden vermeld of opgesomd. Nu echter een aantal stukken worden vermeld, te

weten het verzoekschrift tot beroep met vijf stukken en de (eerste) nota van de verwerende partij met één stuk maar niet de aanvullende nota's met bijkomende stukken van de partijen, kan uit die vermelding in het bestreden arrest niet blijken dat de aanvullende nota's met de daarbij gevoegde stukken mee in de beoordeling zijn betrokken. Het betreft zowel de kopie van een klacht van verzoeker ter staving van de vraag om erkenning als vluchteling als de internetartikels ter staving van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In die omstandigheden blijkt evenmin uit een algemene verwijzing in het bestreden arrest naar “de verschillende internetartikels waaruit verzoeker citeert” of uit de algemene vaststelling dat verzoeker “geen informatie aan[brengt] waaruit het tegendeel zou blijken” wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers aanvullende nota met bijkomende stukken in de beoordeling heeft betrokken. Er moet worden nagegaan of de concrete motivering van het bestreden arrest expliciet of impliciet een antwoord vormt op verzoekers aanvullende nota met stukken.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift tot beroep de beoordeling in de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende de actuele veiligheidssituatie in Kabul omdat het verslag dienaangaande van de verwerende partij dateert van 30 april 2014. Hij voert in dat verzoekschrift aan dat “het geweld, in 2014, toegenomen is in Afghanistan en in Kabul” en hij citeert daartoe uit de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken van 22 juli, 23 november, 27 november en 30 november 2014. De verwerende partij dient op 7 januari 2015 een nota met opmerkingen in met daarbij een stuk “COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul-stad” van 26 september 2014. In de nota van 7 januari 2015 stelt de verwerende partij dat de internetartikels van verzoeker “hetzij geen betrekking hebben op de veiligheidssituatie in de stad Kabul (maar wel in de provincie Paktia of in Afghanistan in het algemeen), hetzij er op wijzen dat het geweld van de taliban vooral gericht is op specifieke doelwitten, waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd”. Op 12 mei 2015 dient de verwerende partij een aanvullende nota in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met daarbij als stuk gevoegd het “*Easo Country of*

Origin Information Report Afghanistan. Security Situation, januari 2015”, zijnde een recentere update van de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul. De aanvullende nota en het erbij gevoegde stuk van de verwerende partij strekken ertoe verzoekers kritiek, die was gebaseerd uit stukken uit de tweede helft van 2014, te ontkrachten. Op zijn beurt legt verzoeker ter terechtzitting van 20 mei 2015 een “bijkomende nota” neer met een kopie van zijn klacht van 10 september 2009 en met vijf persartikelen van 4, 10, 14 en 17 mei 2015. Verzoeker wil zo aantonen dat sinds de laatste update van de verwerende partij van januari 2015 “meerdere aanslagen plaats gevonden hebben in de hoofdstad Kabul tijdens dewelke burgers om het leven zijn gekomen of gewond werden”.

Bij de behandeling van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in punt 2.3.3 van het bestreden arrest verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar “een update van 26 september 2014”, gevoegd bij de verweernota. Deze update wordt in dat punt van het bestreden arrest concreet behandeld met verwijzing naar onder meer de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul “in de maanden juli en augustus 2014” en een opmerking welke doelwitten de AGE’s “sinds begin 2014” viseren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de verwerende partij “hieruit” terecht kon besluiten dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Vermits in het bestreden arrest enkel wordt verwezen naar de “update van 26 september 2014” en naar de situatie in 2014, blijkt geenszins dat verzoekers bijkomende nota van 20 mei 2015 en de daarbij gevoegde stukken uit mei 2015 in de beoordeling zijn betrokken. Hetzelfde geldt overigens voor de aanvullende nota van de verwerende partij met een update van januari 2015.

Aan de voormelde tekortkoming in het bestreden arrest wordt geen afbreuk gedaan door de algemene beoordeling dat “de verschillende internetartikels waaruit verzoeker citeert [...] immers hetzij geen betrekking [hebben] op de veiligheidssituatie in de stad Kabul (eerder op de provincie Paktia of in Afghanistan in het algemeen), hetzij dat zij erop wijzen dat het geweld van de

taliban vooral gericht is op specifieke doelwitten, waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd, wat eveneens blijkt uit de analyse van de commissaris-generaal”. Met deze beoordeling worden vrijwel letterlijk de bewoordingen overgenomen uit de op 7 januari 2015 ingediende nota van de verwerende partij, waarin wordt gesteld dat verzoekers internetartikels “hetzij geen betrekking hebben op de veiligheidssituatie in de stad Kabul (maar wel in de provincie Paktia of in Afghanistan in het algemeen), hetzij er op wijzen dat het geweld van de taliban vooral gericht is op specifieke doelwitten, waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd”.

Het blijkt derhalve niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers ter terechtzitting van 20 mei 2015 overgelegde bijkomende nota en stukken, zowel een kopie van zijn klacht uit 2009 als internetartikels uit mei 2015, in zijn beoordeling heeft betrokken. De in het bestreden arrest gegeven motieven vormen dan ook geen antwoord op verzoekers bijkomende nota en stukken.

9. Het enige middel is gegrond wat betreft de aangevoerde schending van de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 147.395 van 8 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig november tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques